

[Sønderup.]

Arbejdsløshed, maa have en Fortrinsstilling fremfor dem, der i hvert Fald er kommet paa Arbejdsfordeling og derigennem har Beskæftigelse noget af Tiden. Men jeg tror i det hele taget, man kan sige, naar Talen er om denne Lov, at det er en af de Love, der i største Udstrækning bliver brugt imod det, der var den oprindelige Forudsætning og Tanke med den. Der er ikke Spor af Tvivl om, at Arbejdsfordelingsloven mere og mere er gaaet over til at blive en Slags Camouflering for Indførelse af 40 Timers Arbejdsugen.

Jeg nævnte før noget om, at man gennem Lovgivningen kunde konservere Arbejdsløsheden inden for visse Fag. Jeg vil gerne illustrere det med et Eksempel. Hvis man f. Eks. tænker sig, at Arbejdssituationen inden for et af Levnedsmiddelomraaderne er af den Karakter, at der fortsat er Udsigt til en stor Arbejdsløshed, ja, saa er det jo meget forkert og en forfejlet Understøttelsespolitik, at man fortsat i vid Udstrækning prøver paa at fastholde de paagældende ved dette Omraade; og naar der ingen Fremtidsudsigter er inden for et Fagomraade — og de vil i hvert Fald være ret begrænsede inden for Levnedsmiddelindustrien, for selv om Tiderne bliver aldrig saa gode, er det jo begrænset, hvor meget vi kan drive det til at konsumere —, maa vi hellere prøve paa at faa foretaget en Omskoling og faa Arbejderne henført til de Omraader, hvor der er større Brug for dem.

Naar jeg før nævnte de geografiske Grænser, tænker jeg selvfølgelig i den Forbindelse først og fremmest paa den Afstand, der eventuelt er mellem en arbejdsøgendes Bopæl og selve Arbejdsstedet. Her er det, synes jeg, at Kravet om Bevægelighed først og fremmest maa sættes ind over for de unge, over for dem, der ingen Forsørgerpligter har. Det er nemlig saadan, at de meget ofte let, og uden at det giver Anledning til større Forstyrrelse, kan lade sig flytte hen til et andet Arbejdssted, medens det derimod for Familieforsørgeren er ikke alene dyrt, men ogsaa af mange forskellige Grunde kan være praktisk talt umuligt. Derfor er det, jeg mener, der er Grund til at takke den højtærede Socialminister, for jeg synes, at han gennem den Opbygning, han har givet det foreliggende Lovforslag, netop har prøvet paa at yde et Bidrag til, at man kunde faa større Bevægelighed paa Arbejdskraftens Omraade. Det kommer saa stærkt frem ved Forslaget om at bevare $\frac{4}{5}$ -Grænsen for Familieforsørgere, medens han derimod stiller Forslag om at gaa til-

bage til $\frac{2}{3}$ -Grænsen for de yngre. De yngre maa i højere Grad end de ældre gøre sig fortrolige med og indstille sig paa, at de skal tage Beskæftigelsen dér, hvor den findes, og jeg mener ogsaa, at vi ved Praktiseringen af Arbejdsløshedslovgivningen bør bygge det hele saadan op, at vi animerer de unge til at søge hen, hvor Beskæftigelsen findes.

Naar Talen er om Arbejdsløshed, om Lovgivningen og om Understøttelse i det hele taget, saa staar det saadan for mig, at der er en Ting, man i den Forbindelse i det lange Løb vil komme til at respektere, og det er Erhvervslivets økonomiske Bæreevne, ja, man kan ogsaa sige, det er Erhvervslivets Produktivitet i det hele taget. Danmark er jo i mange Henseender blevet fattigt, og jeg er saa gammeldags, at jeg ser saadan paa det, at den eneste Maade, vi kan komme ud af den Fattigdom paa, er, at vi alle sammen hurtigst muligt tager fat paa at faa bestilt saa meget som muligt. Det er den eneste Maade, hvorpaa vi kan arbejde os ud af Fattigdommen. Det er Arbejde og Produktion, det drejer sig om.

Naar vi ser paa de ulovlige Strejker, som vi har været Vidne til i Tiden, der er forløbet siden Besættelsens Ophør, kan det derfor ikke nægtes, at disse kan give Anledning til visse Betæneligheder. I hvert Fald synes man ikke i de Kredse at have nogen dybtgaaende Forstaaelse af, at det er ved Arbejde og Produktion, vi skal prøve paa at komme fremad. Naar man forleden hørte det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen undskyldte de ulovlige Strejker, jeg kunde næsten fristes til at sige: velsigne dem, kunde det nok give Anledning til Betænelighed over for, hvad vi kan vente os i den kommende Vinter. Det kan jo nemlig ikke nytte, at man stiller Krav om Arbejde og Beskæftigelse, naar man samtidig lægger Arbejdet alle tænkelige Hindringer i Vejen, dels ved Strejker og dels ved forskellige Krav om kort Arbejdstid, længere Ferie, større Timebetaling og alt, hvad man i den Forbindelse kan finde paa. Man kan jo kun glæde sig over den Forbedring af Levevilkårene, den danske Befolkning som Helhed har arbejdet sig frem til gennem de svundne Aar. Og naar vi betragter de mange Erhvervsvanskeligheder, vi staar over for, med Mangel paa Raastoffer af forskellig Art, tror jeg ogsaa, vi maa sige til hinanden, hvis vi vil være paa Sandhedens Grund, at vi maa sikkert være glade og tilfredse, saafremt det kan lykkes os foreløbig at opretholde den Levestandard, vi har i Dag. Jeg vil ogsaa oprigtigt haabe, at vi alle maa forstaa, at